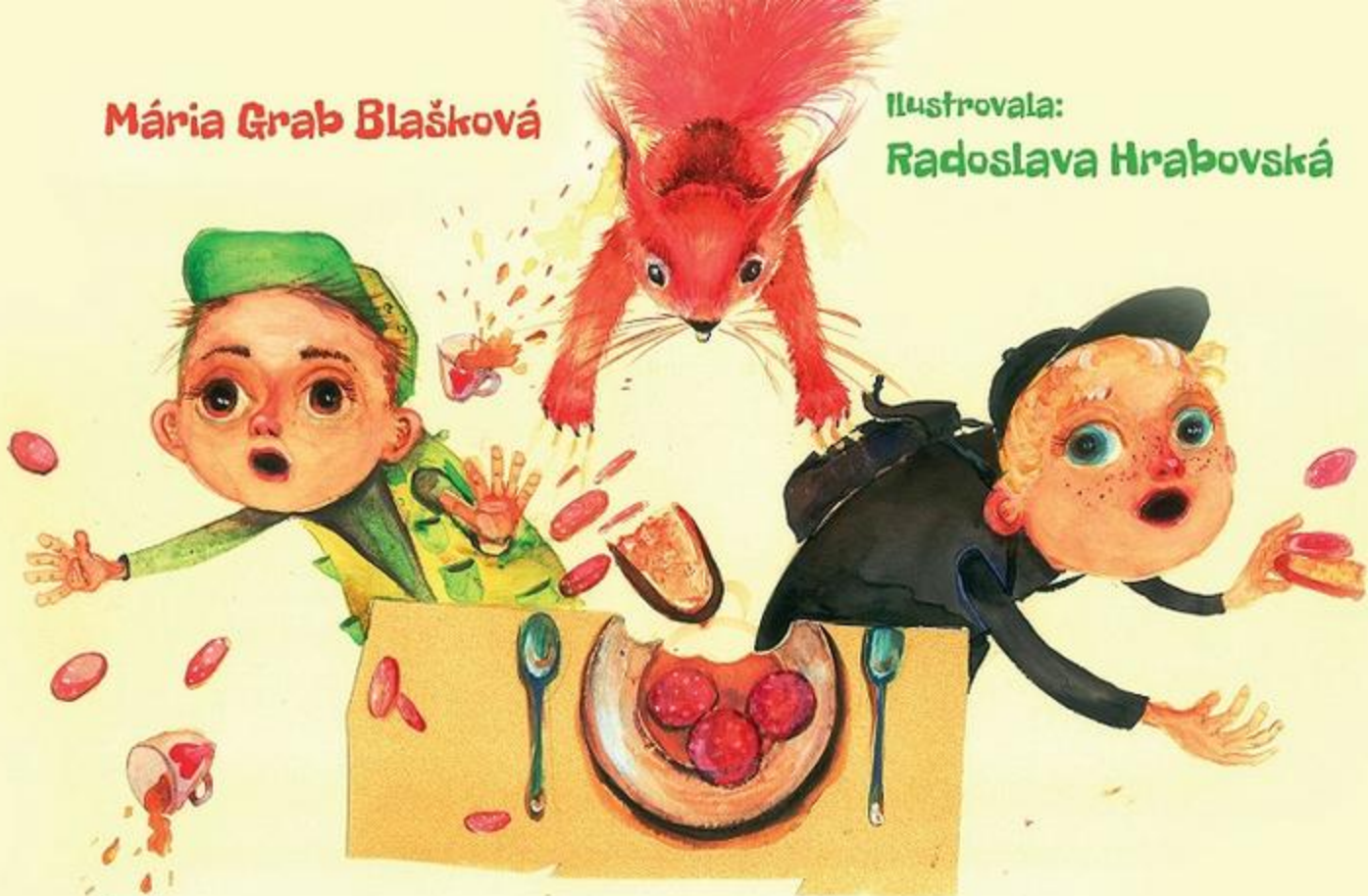

Mária Grab Blašková

Ilustrovala:

Radoslava Hrabovská

Dobrodružstvá detektíva

Miloša

**Bojkovia - nečítajte! Nad'abíte
na červíky, strašidlá i horiaci chl'p v nose!**

Nezvyčajné prípady

lektúra Milša

 Obsah:

 Záhada Oliverovej náhrady **4**

 Záhada Viedminko lesa **25**

 Nové splešácky detektíva Miloša **68**

Záhada Oliverovej náhrady

Príbeh, ktorý sa vám práve dostal do rúk, som začala písať po zoznámení sa s jedným celkom neobyčajným chlapcom. Ničím sa nelíšil od ostatných deciek v jeho veku, no predsa ma niečím zaujal. Najprv vám ho opíšem, aby ste si vedeli predstaviť, ako vyzerá, a poviem vám aj to, ako sa správa, aby ste si mohli jeho neobyčajnosť potvrdiť, alebo vyvrátiť.

Tak teda Miloš – to je meno, ktoré nosí hrdina môjho príbehu – má osem rokov a je taký vysoký, že dospelákom siaha po prsia a tým nižším dokonca po ramená. Má blond kučeravé vlasy, svetlé, veľmi zvedavé oči a na nose sa mu usadilo zopár pieh. Ak sa vám zdá, že vyzerá úplne, ale na-
4 ozaj úplne obyčajne, potom máte pravdu.

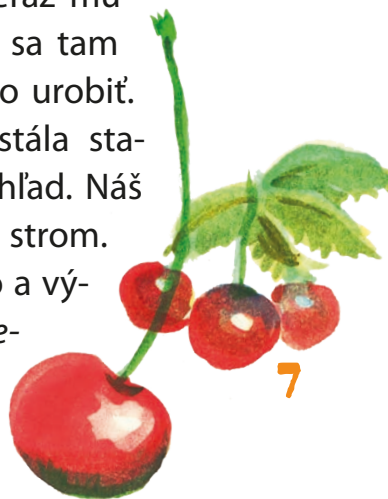
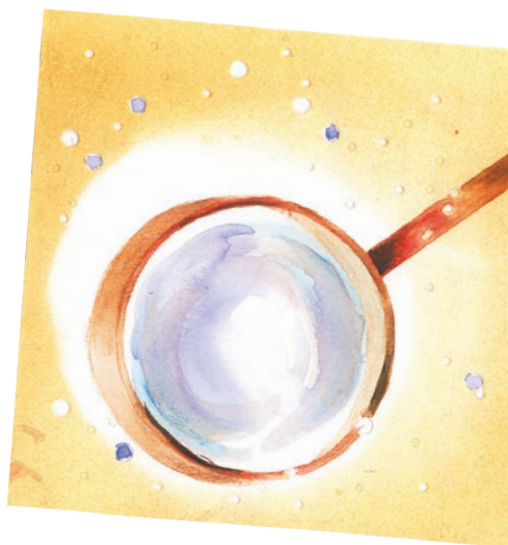
Keby ste šli po ulici, možno si ho ani nevšimnete. Tak obyčajne vyzerá. Ale pozor! Keby ste šli po ulici a Miloš by kráčal oproti vám, on by si vás určite všimol. A keby ste mali nejaké tajomstvo, hocijako maličké, on by naňho prišiel. Miloš je totiž expert na odhaľovanie tajomstiev.

Pýtate sa, ako je to možné? Jednoducho. Milošove zvedavé oči a pehavý nos musia byť všade, kde sa niečo deje. A keď sa náhodou nič nedeje, vtedy sa pozorne poobzerá a niečo záhadné nájde. A pokojne by to mohla byť práve vaša záhada.

Tak napríklad minulý štvrtok. Bol krásny deň, slniečko od rána svietilo ako bláznivé a dralo sa do okien. Miloš nikam svoj zvedavý nos strkať nemusel, pretože práve nadabil na starú dedkovu lupu a on už dobre vedel, čo s ňou. Najprv si založil na hlavu čiernu šiltovku a cez plecia prehodil svoj kockovaný pršiaplášť. Napadlo ho totiž, že sa zahrá na detektíva Sherlocka Holmesa. Toho poznal z kníh, pretože Miloš veľmi rád číta knihy. Úplne všetky, ale najradšej detektívky a také iné knihy pre chalanov. Takto vychystaný sa potichučky vkradol do obývačky, kde pri zapnutom televízore odpočíval, teda chrápal, jeho otecko. Miloš sa k nemu blížil s lupou pred očami. A vtedy si vďaka nej všimol jeho veľký nos. Podišiel k oteckovi najbližšie, ako sa dalo, a začal bádať jeho nosné dierky. Lenže v izbe bolo temno a Miloš takmer nič nevidel. Odtiahol teda žalúzie a do izby hneď vpadli slnečné lúče. Jeden lúč našťastie dopadal blízko oteckovho nosa, a vďaka nemu mohol Miloš pokojne pokračovať. Práve zbadal piaty

„Čo si to robil s tou lupou?! Prečo ma štípe nos?“ opakoval stále dookola a nedal si nič vysvetliť. Konečne Miloša pustil a, držiac sa za boľavý nos, pobral sa do kúpeľne. „Veď my sa ešte porozpráv...“ bolo jediné, čo Miloš začul.

Vybehol von. Na ulici vládol pokoj, nikde nikoho, len občas nejaké auto. Z diaľky bolo počuť detský smiech. Vybrať sa na ihrisko alebo radšej nie? Cestou hútal, čo ďalej, keď zrazu spoza obrovského plotu začul čudné hlasy a škripot lopaty. Plot patril k domu kamaráta Olivera a Miloš nikdy nechápal, načo je im také vysoké murované oplotenie. Veď ak je niekto zvedavý, stačí mu podskočiť a uspokojiť sa pohľadom cez plot. Miloš aj tak vedel, že tam nič zvláštne nemajú. No teraz mu tie zvuky nedali pokoj. Musel zistiť, čo sa tam robí. A samozrejme, dobre vedel, ako to urobiť. Za domom, teda hlavne za plotom, stála stará čerešňa, z ktorej bol veľmi dobrý výhľad. Náš hrdina neváhal a rýchlo sa vyštveral na strom. V tom bol naozaj majster – liezol rýchlo a výšok sa vôbec nebál. *Ešte trochu vyššie, teraz na ten konár, ešte bližšie k plotu...* hovoril si v duchu a už sedel na konári,

z ktorého mal najlepší výhľad. Bolo mu ľúto, že pri sebe nemá ďalekohľad, ale čo sa dalo robiť. Lupa mu bola nanič. Našťastie bolo všetko vidieť ako na dlani.

Chvíľu blúdil očami po dvore, až zrazu zbadal Oliverovho otecka, ako si dudrajúc popod nos čosi zapisuje na papier. Ihneď nato kope dieru a niečo malé do nej vkladá.

Miloš tomu vôbec nerozumel, no všimol si zopár vecí:

1. Každá vykopaná jama bola veľmi plytká.

2. Každá sa nachádzala v tesnej blízkosti záhonov kvetov alebo nejakého kríka. Oliverovi rodičia mali veľký trávnatý dvor s množstvom rastlín a kríkov. Tráva bola udržiavaná, a preto ju Oliverov otecko nechcel ničieť. Aspoň takto si to Miloš vysvetlil. Však bol veľmi múdry, čo poviete?

8

3. Oliverov otecko si každú jamu starostlivo zaznačil na papier. Načo asi?

Celá akcia trvala dosť dlho a Miloš sa musel veľmi pre-máhať, aby sa nevrтел. Ved' potom by sa zakolísal celý ko-nár a bolo by po všetkom. A on musel zistiť, čo sa to tu vlastne deje.

Keď Oliverov otecko zasypal poslednú jamu a zapísal si opäť niečo na papier, Miloš sa začal obzerať po spiatočnej ceste zo stromu. Musel opatrne prejsť na iný, oveľa tenší konár, z neho zliezť na hrubý konár a už len zoskočiť dolu. Miloš sa ešte presvedčil, že u Olivera na dvore nikto nie je. *Zliezť zo stromu je vždy ťažšie, ako naň vyliezť*, pomyslel si Miloš a už čupel na hrubom konári.

„Hooooop!“ zvolal pri zoskoku, keď začul, ako sa niečo trhá a ostal visieť vo vzduchu. Miloš sa veľmi naľakal, začal kopať nohami na všetky strany, až sa rozkolísal a o chvíľu ležal na zemi ako padlá hruška. *Čo to bolo?* rozmýšľal, otrepujúc sa od hlíny.

Hoci býval neďaleko, cesta domov mu trvala nekonečne dlho. Miloš totiž celý čas rozmýšľal, čo by mal urobiť a či o tom má niekomu povedať. Druhú možnosť hneď zavrhol. Keby mamka vedela, že sledoval susedov, bola by na neho zlá. A on by sa už nikdy nedozvedel, čo ukrýva záhrada Oliverových rodičov. Napadlo mu, že kamarátov otecko určite niečo ukradol a v záhrade sa to rozhodol ukryť! A už aj tu-

šil čo. Spomenul si, že Oliverov otecko pracuje v banke, a tak bolo jediné riešenie záhady takéto:

1. Ukradnuté peniaze z banky sa Oliverov tatko snaží ukryť v záhrade. Bankovky sú tenké, čo vysvetľuje plytké jamy.

2. Niekoľko miest ukrytia mu zaistuje, že nikto nenájde všetky peniaze. A keďže trávnik ostal nepoškodený, nikoho nenapadne hľadať medzi záhonmi kvetov.

Takto a ešte všelijako inak dumal Miloš cestou domov. Musím priznať, že náš hrdina sa už videl na titulných stránkach novín a sníval aj o tom, ako ho všetky decká v škole a na ihrisku obdivujú. Všetci hovoria: *Ten Miloš je ale hlavička. Ozajstný detektív!*

Hneď po príchode domov si zaumienil zájsť k Oliverovmu domu a vyňučať, či sú doma. Už-už si chystal lopatu, keď mu jeho plány prekřížil otecko. Ešte stále sa na neho trochu hneval.

„Miloš, za to, čo si dnes vyviedol, pôjdeš hneď do postele. Mamička ma len uprosila, aby si dostal večeru, pretože ja som ťa chcel poslať spať hladného. Ešte teraz ma štípe nos. Správaš sa veľmi nezodpovedne. A prečo máš pršiplášť? A prečo je roztrhaný?“ Až teraz si Miloš všimol,

že o strom sa zachytil pršiplášťom. Škoda, veľmi rád ho nosil.

„To nič, hral som sa na Sherlocka Holmesa a pri zoskoku sa pršiplášť zakliesnil a roztrhal.“ Povedal pravdu, aj keď nie úplne celú. Otecko len nechápavo krútil hlavou. Pri jedle si zaumienil, že zajtra musí záhadu Oliverovej záhrady bezpodmienečne vylúštiť.

Výšetrovanie

Ráno sa vybral do školy ako obyčajne. Škola nebola ďaleko, a tak deti z blízkeho okolia chodili pešo. Miloš si ráno počkal na chlapca menom Július. Bol už nervózny, lebo meškal.

„Ahoj, Julio.“

„Ahoj, Miloš. Treba sa ponáhľať, lebo nestihneme vyučovanie. Dnes som zaspal. Ideme spolu?“

„Áno. Chcel som sa ťa opýtať, či sa nechystáš na ryby...“ Všetky deti vedeli, že Július je vášnivým rybárom a všetok voľný čas venuje rybárčeniu alebo zbieraniu návnad.

Július nadvihol obočie.

„Chcel by si ísť so mnou? Chystám sa tento víkend.“

„Veľmi rád, ale možno niekedy inokedy. Potreboval by som však nejaké návnady. Nejaké dážďovky a chrobáky. **11**
Kde to všetko zbieraš?“

„Chceš chrobáky? Nejaké mám doma. Včera som bol zbierať.“

„Vážne? Mohol by som po škole po neprísť?“

„Jasné, ale načo ti budú, keď sa nechystáš na ryby?“ Odpovede sa už však Július nadočkal, pretože práve stáli pri školských dverách a začuli školský zvonček. Všetky meškajúce deti sa rozbehli k svojim triedam.

Miloš chodil do školy rád. Patril dokonca k najlepším žiakom v triede, no dnes sa už nemohol dočkať konca vyučovania. Cez prestávku si zaumienil nájsť Olivera a spýtať sa ho, ako sa má. Nikde ho však akosi nemohol nájsť. Zuzana, pekná spolužiačka, do ktorej bol Miloš tajne zaľúbený a ktorú stále kvákal za vlasy, len aby si to nevšimla, mu povedala, že Oliver nešiel na prestávku von. Miloš teda vošiel do triedy za ním. Oliver si balil školskú tašku a zberal sa domov.

„Ahoj, Oliver. Čo to robíš?“

„Idem domov. Rodičia ma vypýtali zo školy trochu skôr. Mám dnes dôležitý zápas. Je až 150 kilometrov odtiaľto, preto musíme

vyštartovať skôr," dôležito vysvetľoval a vyložil si tašku na chrbát.

„Aha, to je naozaj ďaleko. A s kým ideš?“ zvedavo sa vy-
pytoval Miloš.

„Mamka aj otecko si zobrali kvôli tomu voľno v práci. Chcú vidieť, ako zápasím. Kamila ide tiež. A Simonka išla k starkým.“ Kamila bola staršou Oliverovou sestrou a aj do nej bol Miloš tajne zaľúbený. Simonka zase bola jeho mladšia sestra. „A dúfam, že si nezabudol na sobotu! Teda na zajtra!“ výstražne zodvihol prst a vybral sa k dverám.

„Jasné, že som nezabudol, nič sa neboj,“ usmial sa Miloš, hoci vôbec netušil, čo má byť v sobotu. To ho však momentálne vôbec netrápilo. Veľmi sa potešil, že u Olivera dnes nikto doma nebude. Má voľné pole pôsobnosti. Pred koncom vyučovania ešte pokmásal Peknú Zuzanu po vlasoch, za čo sa jej celý červený musel ospravedlniť. Konečne stál na ulici pred školou a hneď sa vybral k Julovi.

Chrobákov od neho dostal viac, než dúfal. Július mu ich podaroval plný pohár na zaváranie. Na viečku starostlivo urobil niekoľko dierok, kvôli prísunu vzduchu. Teraz sa Miloš pobral prichystať na dnešnú akciu. V dome ho však znovu zdržali rodičia. Musel sa naobedovať. No potom ho už nič nezastavilo. Prichystal si tatkovu skladáciu lopatu, ktorá sa po zložení zmestí do vaku. Prichystal si aj baterku a dva metre dlhú šnúрку. **13**
A tentokrát nezabudol ani na ďalekohľad. To boli veci, kto-

ré síce nepotreboval, ale podľa Milošovho presvedčenia patrili k povinnej výbave detektíva. Nakoniec opatrne do vaku pribalil zaváraninový pohár plný chrobákov.

Bicykel oprel o čerešňu, z ktorej len včera spadol, a rýchlo preliezol cez plot. Porozhliadal sa. V pamäti vylovil miesta, kde kopal Oliverov otecko. Nebolo to ťažké, pretože čerstvo zahrabanú zem bolo vidieť už z diaľky.

